

oli sull kofilane, ja tana on sulle teine tulnud. Mis sa siis arwad sest asjast. Kas wõtad selle kofilase wasta?"

Mareti nágu ldi tulipunaseks.

„Noh, útle, kas tahad teda?“ küsis isa edasi.

„Jah, tahan küll,“ wastas Maret, kelle paled weel enam lõkendama hakkasivad.

„Wõi nii,“ ütles isa. „Wõtke siis, lapsed, minu ja ema poolt õnnistust, ja ma soowin, et teitest õnnelik paar saaks. Soowin ka, et peagi sulasest peremees tuleks.“

Müüd joodi kihluse wiinad ára, ja kdi olid wad rõõmsad. — —

Küla tádid olidwad peagi kuulda saanud, et Mart Mareti peigmees on, ja kandsiwad selle eest hoolt, et see igal pool tuttawaks sai. Seda wiisi kuulis sest asjast ka Mäe Jaak. Ta wihaastas end kangeste selle üle ja áhwardas Marti.

Ühel pühapäewal tuli Mart kirikust kodu. Tal oli mõnigi asi toimetada ja nõnda oli ta pea õhtani kiriku juure pidanud jääma. See

just oli juba kaunis tühi inimestest. Mart läks parajaste ühest metsast läbi, kus sees tee káanas. Kui ta tee káanust üle oli, kargasivad korraga tema selja taga metsast kaks meest wälja, kellest teine Mäe peremees Jaak oli ja teine üks tema sõpradest. Silma et Mart märkas, tõmbasivad nad Marti selile maha.

„Dot, oot, me tahame sulle keretáie anda, nii et sa ümised,“ hüüdis Jaak. „Dot, oot, sina tüdrukute meestimees; wõi sina tahad Maretit omale!“

Wemblad olidwad mõlematel káes ja nad tahtsiwad Marti peksuma hakkata. Aga Mart oli tugew, ei nad jõudnud teda maas kinni hoida. Ta kargas üles ja hoidis mõlemate wemmaldest nii kowaste kinni, et kumbgi ei saanud midagi teha. Seda wiisi maadlesiwad nad tüki aega. Aga ákitselt astusiwad tee káanu tagast kaks meest ette kes Marti ja ka tema peksejaid tundsiwad. Jaak ja tema aitaja pistsiwad punuma. Aga see ei aidanud ühtigi sest nad tunti juba ára. Kihelkonna kohus mõistis Jaagule ja ta abile kumbgille 25 rubla trah-